

НАВІНЫ

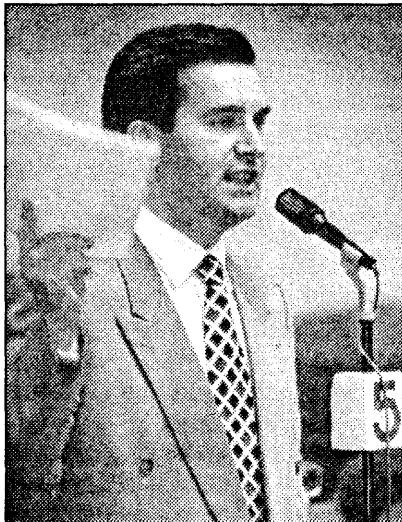
Пятніца, 26 лютага 1999 г.

№ 22 (553)

Кошт свабодны

Учора ў Мінску група аманаўцаў арыштавала амаль увесь склад Цэнтральнай выбарчай камісіі на чале з Віктарам Ганчаром.

Цэнтрвыбаркам арыштаваны

Цэнтрвыбаркам сабрэйся на рабочае паседжанне ў кафэ «Калізей», што знаходзіцца ў сталічным Доме афіцэраў. Паседжанне было прысвечанае аднаму пытанню: зацверджанню тэрытарыяльных камісіяў па выбарах презідэнта Рэспублікі Беларусь. У склад гэтых камісіяў уваходзяць каля 2.000 чалавек.

Падчас паседжання ў «Калізеі» раптам з'явіліся больш за 20 аманаўцаў, якія сталі за спінами членай Цэнтрвыбаркама і журналістам. У гэткіх надзвычайных умовах паседжанне, тым не менш, працягвалася.

Першае, што зрабілі аманаўцы – з прымяненнем сілы выдварылі з памяшкання прадстаўнікоў прэсы. Пасля тое ж самае было зробленое і з членамі Цэнтрвыбаркама, паколькі тэя адмовіліся пайсці за аманаўцамі добрахвотна. В.Ганчар папярэдзіў аманаўцаў, што яны ўчыняюць грубае парушэнне заканадаўства, за што і будуть несці адказнасць.

У момант, калі ўдзельнікаў паседжання саджалі ў аўтобус, прадстаўнік улады ў цывільнym настойліве спрабаваў закрыць рукою аб'екты тэлекамеры аператара ОРТ Дэмітрыя Наважылава. Істотна перашкодзіць здыманию, аднак, ён не здолеў – хаця палкоўнік, які кіраваў арыштам, лямтаваў: «Хто там здымает? Прыбыльце гэтага, з камерай!»

Аўтобус (дзяржнумар 58-39 МИН), у які ўбліся і аманаўцы, звёз члену Цэнтрвыбаркама ў гарадскі аддзел міліцыі. Па словах В.Ганчара, ніякіх тлумачэння ні пры затрыманні, ні ў аддзеле арыштаваным не далі (акрамя таго, што затрыманне было вусна ўзгодненае з гарпракуратурою), і ўвогуле «міліцыянты знаходзяцца ў паніцы, бо не ведаюць, што рабіць». Падрабязнасці мы паведамім у наступным нумары.

Вадзім КАЗНАЧЭЎ

Пасла памянялі

Скончыў сваю работу ў Беларусі амбасадар Расійскай Федэрациі Валерый Лашынін, які займаў гэту пасаду больш двух гадоў.

У сераду ад'язджаючага пасла прыняў Аляксандр Лукашэнка, які выказаў шкадаванне, што Мінск пакідае «вялікі сябраніца Беларусі, вельмі адданы прыхільнік беларуска-расійскага саюза». Я нам паведамілі ў расійскай амбасадзе, былы пасол пераведзены на працу ў дыпламатычнае прадстаўніцтва Расіі ў Вене. А ягонае месца ў Мінску зойме Вячаслаў Далгой, які раней узначальваў у міністэрстве замежных справаў Расіі дэпартамент краінай СНД. Беларускія ўлады ўжо далі агрэман (згоду) на прызначэнне сп.Далгова амбасадаром. Ён стане трэцім па ліку шэфам расійскага дыпламатычнага прадстаўніцтва ў Мінску, якое было адкрыта ў 1992 годзе.

Альгерд НЕВЯРОЎСКІ

МАЙ
16
ВОСКРЕСЕНЬЕ

1999

ВЫБОР БЕЛАРУСИ
ЗАВИСИТ ОТ ВАШЕГО ВЫБОРА

Лукашэнка хоча вярнуць и перагледзець сусветны парадак

У сераду прэзідэнт Лукашэнка прыняў паслоў арабскіх краінай. Гэтай імпрэзе, якая рыхталася некалькі месяцаў, беларускія ўлады надавалі вялікае значэнне. Пасля скандалаў з Захадам і вялай інтэграцыі з беднай Расіяй прэзідэнт Лукашэнка вырашыў шукаць «новых сяброў». Праўда, восем арабскіх краінай (усяго іх налічаеца 22) не націралі сваіх паслоў да Рыгоравіча. Тым не менш гэтая акалічнасць не пашкодзіла прэзідэнту распавесці пра свае інтэграцыйныя планы.

У інтэрв'ю іранскім журналістам «бацька» заявіў пра неабходнасць стварэння вялікана-палітычнага саюза Беларусі, Расіі, Кітая, Індіі і

Ірана. На думку прэзідэнта, гэтае «ўсходнє ядро» павінна стаць супрацьвагай НАТО замест Савецкага Саюза. Гэтую ідэю Рыгоравіч развёў падчас сустэрэчы з арабскімі пасламі. Па ягоных словам, у супрацьвагу ЗША патрэбна ствараць новыя пункты апоры на постсовецкай прасторы, з цэнтрам у Расіі, а таксама ў Азіяцка-Ціхаакіянскім рэгіёне. Цэнтр у Расіі выбраны незадарма, бо Лукашэнка марыцца стаць гаспадаром Крамля. Калі ЗША і краіны Захаду будуть дрэнна сябе паводзіць, то, як кажа Рыгоравіч, трэба будзе «сур'ёзным чынам перагледзець увесь сусветны парадак».

Гэтым палітычным мэтам

была прысвачаная эканамічная праграма знаходжання арабскіх паслоў у Мінску. Яны наведалі прадпрыемствы, якія могуць выконваць ваенныя заказы, сярод іх завод колавых цягачоў і оптыка-механічнае аб'яднанне. Па словах першага начальніка міністру замежных справаў Сяргея Мартынава, «Беларусь з'яўляеца пастаўшчыком узбраенняў на сусветны рынак, і контакты на гэту тэму будуть працягвацца з арабскім светам». Калі раней гэтая прадукцыя ішла пад маркай «Зроблена ў СССР», то цяпер будуть пісаць «Зроблена ў Беларусі».

Тута па мінульым моцна

ахапіла прэзідэнта Лукашэнку, які учора прыбыў у Москву на саміт кіраунікоў краін мытнага саюза. У інтэрв'ю «Інтерфаксу» Лукашэнка заяўві, што «лічыў і лічыць вялікай памылкай» вывад расійскіх ядзерных узбраенняў з тэрыторыі нашай краіны. Па ягоных словам, у цяперашнім сітуацыі ядзерная зброя можа быць вернута на тэрыторию Беларусі, бо «нам патрэбна думаць пра бяспеку агульнай айчыны».

Алесь ДАШЧЫНСКІ

Яшчэ адзін палац для прэзідэнта

Заўтра а 13-й гадзіне ва ўрочыстай атмасферы ў Мінску на вуліцы Прывіткага адчыніцца Палац лядовага спорту. Палац разлічаны на 1.800 месцаў.

Як нам паведамілі ва ўпраўленні фізкультуры і спорту Мінскага гарвыканкама, цырымонія пачненца з матча паміж камандамі хакейных ветэранаў з Омска і Яраслаўля, якія былі адмыслова запрошаныя на «свята беларускага хакея».

Потым адбудзеца ўласна адкрыццё палаца. Аляксандр Лукашэнка, які не пашкадаваў свайго часу для такай падзеі, атрымае сімвалічны ключ ад палаца з рук будаўнікоў і перадасць яго «гаспадарам» будынка —

юным хакеістам і фігурыстам. Потым пачненца канчат з удзелам ансамбля бальных танцаў «Піруэт», аркестра «Няміга», Маладёжнага тэатра эстрады, пройдуць паказальныя выступленні юных фігурыстў з школы алімпійскага рэзерву.

Завершыцца свята яшчэ адным матчам паміж камандамі хакейных ветэранаў: «Зоркі Расіі» будуть гуляць са сваімі беларускімі калегамі. Чакаеца, што ў якасці ветэрана беларускага хакея на

лёд выйдзе і сам Аляксандр Рыгоравіч. Нагадаем дарэчы, што Музей хакейной славы ў Таронта (Канада) а'явіў Лукашэнку самым хакеялюбным прэзідэнтам свету і атрымаў ад яго ў падарунак хакейную форму пад нумарам «1» і з надпісам на спіне «Lukashenko».

Абодва матчы будуть дойжыцца толькі два таймы. Пасля матча з расіянамі беларускі прэзідэнт нібыта атрымае ад расійскіх «зорак» залаты хакейны шлем — за спрыяньне развіццю гэлага віду спорту.

(Працяг тэмы – на стар. 2)

Фуршэт для начальніцтва за кошт настаўнікаў

Кірауніцтва Ганцавіцкага РАНА вырашыла за кошт мясцовых настаўнікаў і выхавацеляў арганізаваць прым для камісіі з міністэрства адукацыі, якая на наступным тыдні будзе інспектаваць школы і дзіцячыя садкі раёна.

Дзяля таго, каб на стале ў інспектараў не бракавала прысмакаў і напояў, педагогі з усяго раёна павінны здаць ад 100 да 500 тысяч рублёў. І гэта пры тым, што сярэднія заробак у правінцыйных настаўніцтваў не перавышае 3 мільёны рублёў. Натуральна, што многія настаўнікі і выхавацелі былі абураныя нахабнасцю патрабаванняў свайго начальніцтва і адмовіліся аплачваць «свята жывата» для сталічных чыноўніцтваў з уласнай кішэні. Настаўнікі і тадэль зводзяць канцы з канцамі, працуячы за такую мізэрную зарплату, і таму настыльвия просьбы з РАНА здаць

гроши яны проста праігнаравалі. Тады раённыя чыноўнікі ад адукацыі перайшлі ад угавораў да пагрозаў і сталі намякаць сваім падначаленым, што тыя будуть мець вялікія непрыемнасці, калі сталічнае камісія застанецца незадаволенай прымемам у іхнім раёне. Пагрозы аказалісь больш дзеясцнымі, і працоўныя калектывы некаторых школаў і садкоў усё ж здалі гроши, каб ад іх толькі адчапліліся.

Најбольш прынцыпавыя з настаўніцтваў усё ж не сталі

прысабай абараніць іх ад пабору начальніцтва. Кіраунік мясцовай філіі БХК Мікола Занькі паведаміў афактах вымагальніцтва намесніку старшыні Ганцавіцкага райвыканкама Міхailу Пішчу і раённаму пракурору Сяргею Тураўцу. Тыя абяцалі разабрацца, але запатрабавалі, каб пакрыўдзаныя начальніцтвам настаўнікі самі прыйшлі да іх і дали афіцыйныя пакананні. Па словах М.Занькі, педагогі вельмі запалоханыя і баяцца страціць работу, таму да раённых вертыкальных шчыкаў яны не пойдуть. На думку прадстаўнікоў Ганцавіцкай філіі БХК, людзі ў правінцыі ўжо даўно не вертаюцца на справядлівасць мясцовых уладаў, і з сваімі праблемамі ім фактычна ніяма да каго звярнуцца.

Альгерд НЕВЯРОЎСКІ

Хакейная ліхаманка

(Працяг з 1-й паласы)

Напярэдадні адкрыцца Палаца лядовага спорту мы вырашылі распавесці вам пра некаторыя найбольш бачныя праявы хакейной ліхаманкі, якая з кожным годам усё больш авалодвае беларускім чыноўнікамі — па меры таго, як яна авалодвае прэзідэнтам.

Як вы, напэўна, памятаце, у лютым мінулага года на зімовай Алімпіядзе ў Нагана беларускія хакеісты началі свой выступ з некалькіх перамогаў. Гэтыя перамогі надалі столькі энтузіазму Аляксандру Лукашэнку, што ён нечакана ва ўсіх сэнсах слова палице ў Нагана — папрысунтнічаў пры тым, як беларускім хакеістам чапляюць на шыі залатыя медалі. I хоць таго моманту ён так і не дачакаўся, але вярнуўся на Радзіму з цвёрдым пераканненем: Беларусь — краіна хакея і хакеістаў.

Ужо ўвесну мінулага года ў Беларусі распачалося нечуванае дагэтуль па сваёй маштабнасці будаўніцтва спартыўных аб'ектаў. Асноўныя прыярытэт, вядома, даваўся хакею і ўвогуле «зімовым» відам спорту.

Самым авантурным праектам гэтай серыі можна, відаць, назваць ідэю перарабіцца стадыён Акадэміі фізічнага выхавання, які знаходзіцца побач з Батанічным садам, у крытую лядовую бегавую дарожку з трывубінамі на пять тысяч чалавек, зрабіць пад'езды для аўтатранспарту да аб'екта і

г.д. Для гэтага нават планавалася «адхапіць» кавалачак тэрыторыі Батанічнага сада. Дзякую Богу, пакуль гэты праект так і застаўся на паперы.

Сярод іншых планаў спартыўных ведамстваў — рэканструкцыя Палаца спорту ў Мінску, накрыцце аднаплатным дахам адкрытай хакейной пляцоўкі побач з Палацам спорту (фактычна — ператварэнне пляцоўкі ў будынак) і некаторыя іншыя.

Палацы хакея мусілі вырасці ва ўсіх абласных гаратах Беларусі: Брэсце, Віцебску, Гомелі, Магілёве і, натуральна, у Мінску. У Гродне планавалася рэканструкцыя існуючыя валейбольны спорткомплекс «Вікторыя», каб у ім можна былогуляць і хакей.

Але тут запратэсталі мясцовыя ўлады гэтых гарадоў: калі хочаце будаваць

спартыўны аб'ект — будуйце, але каб ён быў шматпрофільны: і для хакея, і для валейбола з баскетболам. «Цэнтр» падумаў і пагадзіўся. I цяпер будаўніцтва там ідзе высокім тэмпамі.

Як нам стала вядома, курыруе будоўлю ўсіх пералічаных спартыўных аб'ектаў першы намеснік міністра спорту і турызму Сяргей Цяцерын — чалавек, вельмі блізкі да прэзідэнта (вядома, абы-каму такую працу давяраць нелъга!). Амаль кожны тыдзень яны ўдваіх гуляюць у тэніс. Можа, таму Сяргей Цяцерын такі заняты — затры месяцы ён не знайшоў часу, каб сустэрэцца з кэрэспандэнтам НАВІНАЎ і даць інфармацыю з першых рук аб усіх гэтых «будоўлях стагоддзя».

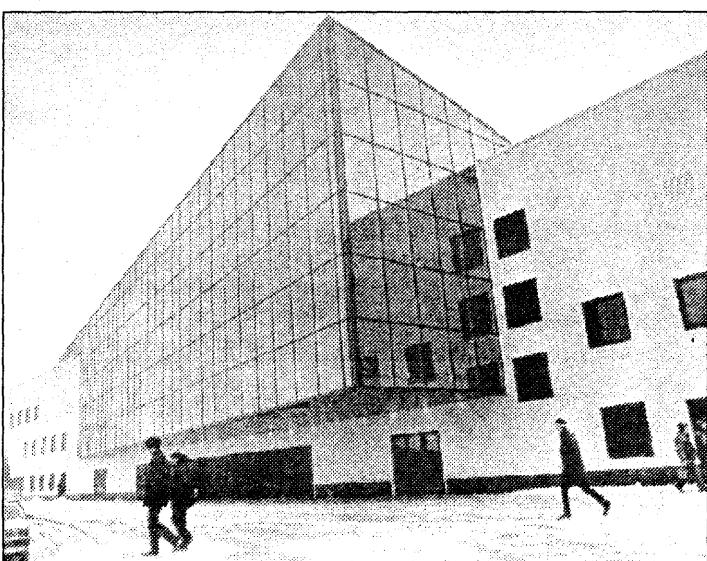
Што на гэты конт думае прэзідэнт, мы ўжо ведаем. У мінулым снежні на цыры-

моніі адкрыцця пасля рэканструкцыі крытага катка дзіцячы-юнацкага цэнтра алімпійскага рэзерву «Юнацтва», што знаходзіцца ў парку Горкага ў Мінску, Аляксандр Рыгоравіч заявіў: «Будаўніцтва новых спартыўных аб'ектаў... з'яўляецца галоўным накірункам сацыяльна-еканамічнага жыцця нашай краіны». Па ягоных словамах, дзяржава і надалей будзе ўсяляк садзейнічаць імкненню людзей весці здаровы лад жыцця.

«Лабудаваныя за народныя гроши стадыёны, палацы спорту, спартыўныя цэнтры, залы і траніровачныя базы вяртаюцца народу. Што да зімніх відаў спорту, то мы паставілі задачу на працягу двух гадоў у кожным абласным цэнтры мець па адным-два крытыя каткі са штучным лёдам, зручныя і даступныя для кожнага жыхара нашай краіны», — скажаў тады А.Лукашэнка. Ён заявіў, што, нягледзячы на крытыку, будаўніцтва «гэтых цудоўных палацаў» будзе працягвацца на працягу ягонага прэзідэнцтва тэрміну — каб «маладыя людзі, дзеці былі тут, а не бадзяліся па вуліцах».

Як бачым, на думку прэзідэнта, у Беларусі няма іншых праблемаў — палітычных, эканамічных, сацыяльных... Усе ў нас жывуць доўга і щасліва — толькі ў хакеі няма дзе згуляць. Вось пабудуем яшчэ дзесятак палацаў — і зажывем!

Расціслаў ПЕРМЯКОЎ

Палац лядовага спорту — яшчэ адзін сімптом хакейной ліхаманкі.

Ці дасць рады Рада

Сталі вядомыя імёны
прадстаўнікоў
дэмакратычных партый
і арганізацій
у Канстытуцыйна-
каардынаторскай радзе
(КРР), утворанай
на раашэнні Кангрэса
дэмакратычных сілаў.

У гэты орган увайшлі Генадзь Карпенка, Станіслаў Багданкевіч, Мікалай Статкевіч, Андрэй Саннікаў і Міхаіл Пастухоў, якія будуць прадстаўляць Нацыянальны камітэт пры Вярхоўным Савеце, АГП, сацыял-дэмакратычную Народную грамаду, Хартыю-97 і Асамблею няўрадавых арганізацій. Засталося вызначыцца са сваімі кандыдатамі ў Раду толькі Беларускому Народнаму Фронту і дэмакратычным прафсаюзам, за якімі зарэзэрваваныя яшчэ два месцы. Міхты не выключана, што месца БНФ у Радзе застанецца вакантным. «Паглядзім па выніках працы, ці ёсьць сэнс у гэтай КРР. Пакуль мы і без яе добра супрацоўнічаем з дэмакратычнымі арганізаціямі і таму не бачым сэнс у стварэнні новай надпарцыйнай структуры», — заявіў НАВІНАЎ адзін з намеснікаў старшыні Народнага Фронту Сяргей Пацкоў.

Алег ГРУЗДЗІЛОВІЧ

Бельгійскі кіроўца вярнуўся на радзіму

Бельгійскі кіроўца Вілі Солье, па віні якога ўлетку 1997 года загінулі чацвёра беларускіх дзяцей, быў памілаваны рашэннем Аляксандра Лукашэнкі.

У сераду Вілі Солье выйшаў з калоніі і накіраваўся на радзіму, у Бельгію.

Нагадаем, што 1 ліпеня 1997 года двухпавярховы аўтобус Neoplan, у якім дзеци з «чарнобыльскага» Рэчыцкага раёна ехалі на аздараўленне ў Бельгію, перакулюйцца на шашы побач з Кобрынам. У выніку катастрофы чацвёра дзяцей загінула і больш за 60 атрымалі розныя траўмы. Суд признаў 57-гадовага кіроўцу аўтобуса вінаватым і асудзіў яго да 8

гадоў пазбаўлення волі. В.Солье адбываў пакаранне ў 16-й калоніі-спецпасяленні ў Горках Магілёўскай вобласці, дзе ўтрымліваюцца людзі, што ўчынілі злачынствы па неасцярожнасці.

З вясмы гадоў Вілі Солі адсядзеў толькі пайтара. Агенцтва iTAP-TASS паведамляе, што сам кароль Бельгіі Альберт II уласцістым лісце да Аляксандра Лукашэнкі

шэнкі прасці беларускага прэзідэнта аб міласці да кіроўцы, які мае даволі паважны ўзрост. Відаць, менаўта гэтае заступніцтва паспрыяла датэрміноваму вызваленню Вілі Солье.

Як нам паведаміла адміністрацыя калоніі, дзе ўтрымліваўся Вілі Солье, у сераду за кіроўцам у калонію прыбыла дэлегацыя з бельгійскай амбасады ў Маскве (у Беларусі амбасады Бельгіі няма). Разам з імі Вілі Солье паехаў у Москву, каб ужо адтоль вылецець на радзіму.

Расціслаў ПЕРМЯКОЎ

Тры чалавекі памерлі ад грыпу

Эпідэмія грыпу пайшла на спад, аднак яшчэ назіраецца высокі ўзровень захвораваемасці. Двое жыхароў Гродзенскай вобласці (аднаму 70, a другому 24 гады) памерлі ад грыпу, яшчэ адзін пацывает памерл, паводле папярэдняга дыягнозу, ад гэтай хваробы ў Мінску.

Усяго за час сёлетнай эпідэміі было шпіталізавана больш за 1.700 чалавек, але большая частка хворых лячылася дома. Як нам паведаміло ў Распубліканскім цэнтры эпідэміялогіі і гігіені, найвышэйшыя паказчыкі захвораваемасці грыпам у Гродне, Мінску і Маладзечне. Дарэчы, у Маладзечне ў мінулу пятніцу захварэла адразу 725 чалавек. Эпідэміягі апасаюцца, што пасля хвалі грыпу вірус А на Беларусь можа прыйсці віrus B.

Тым часам генеральны дырэктар Сусветнай арганізацыі аховы здароўя заяўляла на сустрэчы экспертаў у Жэневе, што асноўныя праблемы ў барацьбе з грыпам узняюцца вакол стварэння і прымянення вакцыны. Па яе словамах, вакцыны павінны стаць больш эфектыўнымі і ў першую чаргу ім патрэбна забяспечваць групы ризыкі. Вакцына супраць грыпу таксама павінна быць даступнай якмага больш шырокім слаям насельніцтва.

Мікола ВАЙТОВІЧ

Узімку вёска запавольвае жыццё. Ні ў каго няма грошей, пакуль зноў не запрацуе нацбанкаўскі друкарскі варштат. Цяпер калгасы краіны вінныя дзяржаве 19 трывъёнаў рублём, АПК агулем — 30 трлн. У калгасах Гродзеншчыны сярэдні заробак летасць склаў усяго 3 мільёны, што на 15 працэнтаў ніжэй заштучна вызначаны чыноўнікамі памер мінімальнага спажывецкага кошыка. Прычым гроши вяскоўцам выплачваюць нерэгулярна: няма чым.

Вёска гібее моўчкі

Усе ўсім павінны адначасова. Напрыклад, у «сельгасхміях» без вялікай надзеі чакаюць гроши ад калгасаў, дзе выконвалі работы, бо гэтыя гаспадаркі — слабыя (моцныя спраўляюцца самі). У «аграпрамтэхніках» марудна рамантуюць камбайні і трактары, бо няма грошей, каб купіць запчасткі — калгасы не заплацілі. I так паўсядна.

У пэўным сэнсе гэта — сізіфава праца. I вось чаму. Памятаце, галава дзяржавы аглядае падчас працы новыя айчынныя камбайні, хваліць: мы ўсё можам! Адзін эксперыментальны камбайн праходзіць выпрабаванні ў Гродзенскім раёне. I ўсе толькі хваліць. А старшыня аблыканкама поўным гаворыць старшыням калгасаў прайду-матку: «Будзем за валюту купляць нямецкія «Ягурты», а «Гомельмаш» — паставім пад плот». Адзін «Ягурт», па ягоных словамах, замяне ўсіх 15 гомельскіх камбайнай! Уяўляеце, гаворыць ён, можна зэканоміць 15 чалавек, 15 зарплатай! Хоць на самой справе атрымліваецца 14. Але гэта няважна, бо сапраўды на вёсцы кожная пара рук літаральна на вагу золата, аслабіла на сябё і жніве.

Бедна жыве гродзенская вёска з сярэднім заробкам у 10 долараў. Можа таму і крадуць калгаснікі ўсё больш. У крымінальнай хроніцы ўесь час тралляюцца паведамленні: скрадзены з фермы або з прыватнай гаспадаркі парсюк або цяля. Аслабіла частыя крадзяжы ў вясковых крамах, прычым злодзеі робяцца неперароблівымі — бяруць часцей гарэлку ды закуску. Або ўзяць электрычнасць. З гэтым цэляя бядна. У раёцэнтрах ствараюцца «райдавыя брыгады па барацьбе з крадзяжамі электраэнергіі». У даволі невялікім па населеннітве Воранаўскім раёне, напрыклад, летасць было вылічана 304 штрафы на 1,6 млрд. рублём, а за сёлетні студзень — ужо на 455 мільярдаў. Незаконна падключаюцца да электрасетак збольшага менавіта вяскоўцы.

Увогуле, жыццё адчуваўна пагаршаецца. Возьмем хаяць б Навагрудскім раёном. Сярэдні заробак там летасць склаў менш за 3,5 мільёны. Затое віна і гарэлкі за год зварылі больш, чым летасць, на 50 працэнтаў — піце, хлопцы! Але менш вырабілі сырой, менш спяклі хлеба. Зрэшты, едаку таксама паменела. Нарадзілася людзей у 2,6 раза менш, чым памерла. Дзіва што, калі больш за палову новых шлюбах распалася. Атрымліваецца, што бяднее Навагрудчына і паступова, на жаль, пачынае выміраць.

Сяргей АСТРАЎЦОЎ

Будзе спеце́левізар

На віцебскім тэлезаводзе «Віцязь» распрацоўваецца новая мадэль тэлевізара «Прэзідэнт».

Адзін з вядучых спецыялістў завода «Віцязь» сказаў, што наўнік яшчэ знаходзіцца ў стадыі эскізу. Ад папярэдніх мадэляў яна найперш будзе адрознівацца зневінім выглядам. Са словамі дызайнера, тэлевізар набудзе больш вітанчную форму. Калі тэлевізар атрымаеца ўдалы, то прэзідэнт Лукашэнка будзе задаволены. А ў выпадку, калі мадэль не спрайдзіць спадзяванні, можна сказаць, што названая яна была ў гонар прэзідэнта ЗША.

В.К.

Як будзем галасаваць?

Гномы дерутся, у Белоснежки слезы текут, или Кто предотвратит катастрофу в Беларуси

Хотя народу и обещана окончательная стабилизация ситуации в стране уже к октябрю месяца, но он надеется больше на то, что, Бог даст, картошка в этом году уродится.

В этой надежде едини и сторонники Лукашенко, и его противники, и либералы-прагматики, и утонченные интеллигенты.

Еще одно общее для всех чувство — чувство растерянности. Все чувствуют себя обманутыми. Те, кто ожидал от властей порядка, никакого порядка не дождались, равно как и продовольственного изобилия, повышения зарплаты и прочих вспомоществований, объединения с Россией...

Разочарованы и те, кто не ожидал ничего хорошего в принципе, потому что и такого провала они в принципе не ждали. Хотя и предсказывали.

Думается, и власти пребывают в некоторой растерянности, поскольку им все сложнее и сложнее объяснять «простым людям», почему они должны перебиваться «бульбачкой и хлебцем», когда многие вокруг живут по-иному.

Начиналось без царя в голове

К слову сказать, в Беларуси процесс брожения в умах затянулся. Поначалу масса не особенно обращала внимание на всякие штуки, на которые власти не скучились. Сначала старая номенклатура занималась, по ее мнению, серьезным делом: первичным накоплением капитала, делегируя из своих рядов в публичную политику тех, кто не мог удер-

жаться в ее рядах (по разным причинам), старательно отсекая, по ее мнению, слишком «самостоянных».

При различных комбинациях политических объединений основным было выяснение того, кто больший демократ. Главным критерием — сила крика. Кто громче крикнет, тот и главный. И, как это часто и бывает, жизнь не простила беспечности. Появился амбициозный лидер, который на неокультуренном политическом поле быстро развернулся и, не имея противовесов, установил свои правила.

Но противостоящие «одному» группы были еще слабее. И политическая борьба стала представлять собой трагикомедию под названием «битва дистрофиков под диваном». Один дистрофик затоптал другого и, выглянув из-под дивана, пообещал запустить по всем ракету. Абсолютная власть, известно, разворачивает.

Поэтому «абсолютный властитель», не обремененный знаниями и слабо разбирающийся в социальных процессах, проморгал момент, когда деградация приобрела опасные формы и популярность его стала таять, как снег под весенным солнцем. Поэтому потребовалось обеспечить легитимность силовой поддержкой. А вскоре сама сила стала синонимом легитимности.

Пляска святого Витта

Получается, что политика заниматься еще можно (другого и не остается), но политикой — уже нельзя. Развал экономики достиг критической точки.

Свойственная бюрократии инерционность плавно перешла в прямой саботаж. Причем неосознанный. На

дооформились», их реальный вес невысок. Ставшие в последнее время все более настойчивыми призывы к

разносы ведь надо реагировать, иначе если не в тюрьму, то с сумой... Поэтому вместо профессиональных, но непопулярных действий что наверху, что внизу исполняются бесконечные ритуальные танцы, напоминающие (не к ночи будет сканено) пляску святого Витта. Понятно, что главный — он и в танцах главный.

А тем временем толпа, как и положено, обнаруживает, что позолота исчезла, что кумир какой-то «захватанный». Элита же, если это можно назвать элитой, начинает его люто ненавидеть, но в силу упомянутых и ряда других причин реально ничего сделать не может. Политические группы все еще институционально «не

консолидации не в счет. Это не тот случай, когда количество переходит в качество.

Номенклатура, как и связанные с ней политические группы, также не имеет ни веса, ни влияния. В свою очередь администрация, сосредоточив в своих руках все внутренние материальные ресурсы, лишилась сторонников среди профессиональных групп, людей, желающих серьезно для нее работать. Поэтому стремительно теряя рычаги управления страной («вертикальщики» на местах не в счет: их страх дезориентировал полностью), она начинает метаться, все больше ужесточая позиции.

Экономическая ситуация вносит дополнительный

драматизм. Все говорит о том, что счастливое время заканчивается, поскольку производство все больше замораживается, а грабить больше нечего и некого, в том числе и за счет ускоренной амортизации, практиковавшейся в последнее время. К тому же, трудно поверить, что те, кто последние четыре года «ковал» деньги, зарабатывали их для того, чтобы вложить в собственную страну. Промышленность с ее на 70% изношенным оборудованием, физически и морально устаревшая инфраструктура не дают никаких оснований для оптимизма. Ситуация в сельском хозяйстве ясна даже «аграриюм». Нужны инвестиции. Их источники известны. Поди возьми. Если сможешь.

Это больше, чем преступление, это глупость

Новая консолидация, если судить по некоторым признакам, уже началась, и с появлением новых участников процесса, плюрализацией гражданской активности, она будет укрепляться. Печально, конечно, но пройдет еще время, прежде чем у нас окончательно установится двухпартийная система с многофункциональными с хорошо интегрированными субъектами и сильными корпоративными связями.

Таким образом, сложившаяся ситуация характеризуется примерно следующими параметрами. Администрация и старая номенклатура окончательно разошлись по разные стороны баррикады в связи с несты-

ковкой ценностей, норм, нравов, манер, целей. Кроме того, становится все более устойчивым и необратимым общий культурный конфликт, базирующийся на утрате единства в обществе из-за нарушения социальных норм.

Общественное мнение дезориентировано, в различных социальных группах широкое распространение получило отклоняющееся поведение.

Внутренние ресурсы общества истощены (в экономике перешли критический порог) и недостаточны для принятия эффективных решений. Поэтому уверенности в плодотворности усилий по выходу из кризиса без внешних масштабных инвестиций нет.

По мере ухудшения ситуации и, как следствие, неизбежной социальной дестабилизации активность внешних контрагентов будет усиливаться, что вызовет дополнительное напряжение на политическом поле. И в том случае, если власть будет препятствовать проявлению социальной энергии, неизбежно ухудшится кризисная обстановка, а борьба за исчезающие ресурсы обострится.

Развитие политического процесса теперь будет зависеть от того, как быстро удастся внешним контрагентам локализовать, подчинить или разгромить нынешнюю номенклатуру. Но в любом случае придется менять стратегию действий, чтобы пристановить развитие по одному из деструктивных вариантов (Югославия, Румыния и так далее), поскольку дальнейшая стагнация гуманитарного сектора приведет к переходу от кризиса к катастрофе.

Еще 2-3 месяца назад ничто не предвещало такого развития событий, но сегодня такая возможность стала сверхвероятной.

**Евгений ВЕЖНОВЕЦ,
Константин СКУРАТОВИЧ**

ЧЫТАЦКАЯ ДУМКА

Дзяржава пазычае у народа

Мы беларусы — народ талерантны, народ памяркоўны. Мы можам ўсё зразумець, ўсё растилумачыць, з ўсім звынущца. Мы жывем без сапраўднай канстытуцыі, затое маем дэкрэты і пастановы на ўсе выпадкі жыцця. Мы нічога не чулі аб правах чалавека, але маем права «работать і когданікогда пакупати кусочек мясца деткам». Нашая талерантнасць і памяркоўнасць сталі для нас каменем, які прытуляе наш розум, нацыянальна пачуцці і самасвядомасць. Што мы займелі, дык гэта надзвычайную здольнасць прытасоўца да ўмоваў, якія раней здаваліся нясцерпнімы. Мы зусім не здзяўжылі час сувэрэнітату і дэмакраты (падарунак ад Расіі ў Белавежскай пушчы), бо так і не захацелі даведацца, што з гэтым рабіць. Далей заплюшчылі вочы на таталітарызм, які прабіваўся на таннай папулісцкай глебе, з абрыдлымі саціялістычнымі парадкамі і з хворай любоў да юлады. Нам падабаецца, калі думаюць за нас. У адной з баек К.Чапэка адна авечка гаварыла: «Хоць рэзцаць, толькі вядзіце».

Вось ёсьць адно практиканне. Давайце падлічым, колькі мы згубілі ў зарплаце за апошні год рынкавага сацыялізму. Усе, напэўна, памятаюць той час, калі сярэдняя зарплата прыблізна складала 100 USD. Рынкавы сацыялізм збіў яе да 30\$. Такім чынам, у месяц кожны працујучы ў сярэднім губляў да 70\$. У нашай краіне калі 4 мільёнаў працујучага насельніцтва. У маштабе рэспублікі атрымліває: 4 млн. чал. x 12 мес. x 70\$ = 3.360 млн. \$ (улучшаючы тое, што ў выпадку рынкавага развіцця эканомікі зарплата не павялічвалася б, а заставалася на ўзроўні 100\$).

Гэтая ліба — нашая так званая ўпушчаная выгада, што з'яўляецца пунктаў іскавай заявы. Каму можна прад'явіць гэты іск і хто яго мусіць задаволіць?

Аляксандар УНГУР

Отшумел, отгремел конгресс — очередной небольшой праздник на улице демократии. Для внешнего потребителя много сделано. А что же остается для населения на внутреннем рынке? К сожалению, приходится констатировать, что КПД проведенных мероприятий приморочно соответствует парвозному. Конечно, обидно это сознавать, но что поделаешь, когда о проведенном конгрессе знают только те, кого интересует деятельность оппозиции. Те, кто и так не согласен с действиями государства, его руководства.

Если большинство населения страны живет своими повседневными интересами, то и у оппозиции они свои: И эти интересы на обозримом этапе жизни не имеют тенденций к сближению, не говоря уж об их пересечении. Только этим можно объяснить довольно низкие рейтинги лидеров оппозиции у независимых экспертов.

С большой долей вероятности можно прогнозиро-

вать консервацию данного состояния общества при условии, что оппозиция будет вести работу только для демонстрации своего наличия, работу ради самой себя.

Основная масса голосов сосредоточена в сельской местности и на небольших предприятиях, т.е. в местах голосования, управляемого руководящими структурами. Борьбу за эту часть электората можно сравнить с деятельностью миссионеров по обращению аборигенов в христианство. Они давали каждому исчерпывающие ответы на волнующие его вопросы, подсказывали пути решения проблем, нейтрализовывали духовных оппонентов, привлекали на свою сторону колеблющихся. Поэтому католических крестов нет только в Антарктиде.

Руководство страны, само

того не осознавая, делает все для сокращения в обществе своей социальной базы. И если сейчас этим не воспользоваться, не развернуть работу по привлечению на свою сторону народных масс, то в итоге оппозиция получит то, что ей не может присниться в самом страшном сне — абсолютно аморфную массу нигилистов, отрицающих любые политические силы и движения.

Но самое опасное, самое страшное во всей этой мозаике действительности то, что политическая апатия населения станет гарантом существования и дальнейшей консервации нынешнего политического режима, сохранения в стране сложившейся социальной системы.

**А.КОСТИН,
пенсіонер,
г.Новополоцк**

Поставлен знак равенства

Немцы будут выплачивать компенсации жертвам — своим бывшим рабам. Там запрещен фашизм и не ходят с портретами Гитлера.

А когда же жертвам коммунистических репрессий, гулаговцам будут выплачивать компенсации, что-то не слышно?! Похоже, никогда — ведь они строили светлое будущее за колючей проволокой. Раз у нас ходят с портретами Сталина, а рядом портреты Лукашенко, значит, между ними можно поставить знак равенства, а как понимать власть, которая это поощряет? А что это за газета «Советская Белоруссия», разве у нас есть такая страна Советская Белоруссия? Бред какой-то! Я уже не говорю о чём там пишут! А флаг у нас — какое-то исламское знамя с добавлением красного. Вот так и живем: раз народ сам себя не уважает, то власть считает его за быдло и соответственно с ним обращается.

**В.БОЦВИН,
г.Кобрин**

Долгое время попытки оппозиционных политиков объединить усилия в борьбе против Лукашенко успеха не имели. Все заканчивалось на уровне бесплодных дискуссий относительно общей стратегии и тактики, после которых стороны расходились по домам при своих интересах и собственном единственно правильном мнении.

На мой взгляд, неудачи были обусловлены неверно избранным фундаментом объединения, а точнее, тем, что дом начинали строить не с фундамента, а с крыши. Расхождения в идеологических уста-

Александр СТАРИКЕВИЧ

Партнерство ради Беларуси

Примером тому служит вполне согласованная политика в части организации президентских выборов 16 мая 1999 года, которую проводят не только близкие по духу, но и разнородные силы, как-то Белорусский Народный Фронт и команда Михаила Чигирия. Вряд ли они испытывают друг к другу уж очень большую симпатию. Но присутствует четкое осознание того факта, что успех кампании в целом и, соответственно чей-то персональный, становится возможен только в случае, если каждая из сторон добросовестно исполнит возложенные на нее функции.

При этом неизбежны шероховатости, устранение которых потребует максимум гибкости от всех без исключения. Так, достойными сожаления выглядят бестактные заявления экс-премьера в интервью «Нашей Ниве» относительно Рады БНР. Они уже вызвали негативную реакцию в национально ориентированной среде. Однако не следует забывать, что скора между основными действующими лицами — непозволительная роскошь, и ее следует избегать любой ценой. Поэтому для сторонников национальной идеи в сложившейся ситуации предпочтительнее воспринять происшедшее как досадное недоразумение. В свою очередь, они вправе рассчитывать, что в дальнейшем Чигири будет более уважительно отзываться о символах белорусской государственности.

Главная задача на сегодняшний день и у БНФ, и у Чигирия, и у всех остальных патриотов Беларуси — отстоять независимость своей страны. Разногласия в вопросах строительства государства вместе с персональными амбициями пока что необходимо отложить в сторону, потому как в противном случае этого самого государства не будет вообще.

История преподала нам еще один урок на тему «Ничто не дается даром (кроме неприятностей)». В 1991 году Беларусь получила независимость не в результате упорной борьбы, а фактически благодаря стечению обстоятельств. Но восемь лет спустя счет все же предъявлен к оплате. Теперь придется приложить немало усилий, чтобы сохранить наш дом и тем самым избежать переселения в коммуналку.

Не стоит чрезмерно дове-

новках демократических партий и движений вроде бы не носят непреодолимого характера. Тем не менее они крайне редко могут договориться между собой именно по программным вопросам. Но это в общем и не является необходимым условием для совместной деятельности. Сотрудничество на практике гораздо важнее единства в теории. Конкретный политический сценарий способен объединить гораздо быстрее, нежели все координационные и консультативные органы вместе взятые, и заодно позволяет отсеять бесполезных болтунов.

Убаюкивающим рассуждениям политологов о невозможности российско-белорусского объединения. Вероятность его высока как никогда. В Москве премьерствует заклятый интегратор Евгений Примаков, в Минске верховодит Александр Лукашенко. Эта ось способна на творить таких чудес, что разгребать придется на протяжении десятилетий, причем без всяких гарантей успеха. Тем более, что для Лукашенко создание единого государства все б о л ь ш е становится не средством реализации претензий на Кремль, а способом избежать ответственности за «подвиги», совершенные в Беларуси. Иными слова-

ми, не сбежишь — привлекут, пусть через год, два или пять. В любом случае Лукашенко еще достаточно молод, чтобы дожить до персонального судного дня.

Присоединение Беларуси к России — это последняя ставка шкловского авантюриста. Если Лукашенко сорвет банк, то останется в игре и даже перейдет на новый уровень. Поражение означает для него неизбежный крах. Поэтому президент постарается использовать любую, самую ничтожную, самую унизительную возможность, чтобы слиться в экстазе с Россией.

Государственность Беларуси кому-то может казаться ценностью абстрактной. Но в действительности именно от ее наличия или отсутствия зависит реализация нашего главного права — права на достойную жизнь. Объединение с Россией означает, что в будущем нас ждут все прелести, испокон веков присущие этой державе: нищета, бесправие, беспросветность.

Альтернативой является собственный путь, основанный на независимости и поддержании хороших отношений как с Востоком, так и с Западом. В этом заключается наш единственный шанс сделать свою страну богатой и свободной.

Эта цель должна стать платформой для объедине-

ния

Блеклые тени в тумане выборов

Есть много людей, которые надеются на добрые перемены на Беларуси после выборов президента, назначенных Верховным Советом 13-го созыва на 16 мая. Есть не меньшее, а возможно, и большее количество электората, которые не верят, что выборы имеют шанс состояться. Во-первых, у Александра Лукашенко не такой характер, чтобы 17 мая в здравом уме и трезвом рассудке уступить некому г-ну из оппозиции свою неограниченную власть, надежды занять московский трон и добровольно удалиться в Шкловский район запускать сельское хозяйство. Во-вторых, на выборы без санкции президента не придет его часть электората. И наконец, эти выборы совершенно не нужны кремлевским братьям белорусской бирократии, которые постараются, чтобы они не осуществились. Только разве разговоры о них нужны Москве, чтобы подталкивать Александра Григорьевича к более решительным шагам инкорпорации Беларуси в систему российских федеративных субъектов.

Тем не менее перемена личностей на титулярных должностях способна изменить ход народной жизни, поскольку государство — это деятельность живых чиновников в каждое текущее мгновение. Если в кабинетах сидят малообразованные, неинтеллигентные персоны, то смена их на образованных и интеллигентных меняет, во всяком случае,

культурную компоненту жизни, в которую попадает и политическая идеология.

Президент Александр Лукашенко поступил хитро, когда сам себя на каком-то собрании назвал «батькой» белорусского народа, сыграв на желании малоактивной и

бесправной части населения иметь указывающие перст и силу, а в контексте советского прошлого создав поле ассоциаций со Сталиным и его мертвящей рукой.

Оппозиция, то есть сторона, желающая взять бразды правления, не смогла придумать ничего лучшего, чем заняться исчислением недостатков президента, то есть персонификацией зла. Сейчас нет ни одной беды, в которой не был бы виноват А. Лукашенко. Он — «демагог», создал «диктаторский режим», забрал себе всю законодательную и конституционную власть впридачу к исполнительной, уничтожил символы и атрибуты, развалил экономику, старательно уничтожает белорусскую культуру, торгуя родиной, благославляя избиения оппозиции милицейскими дубинками, обещает вырывать ноги и скрутить головы, транжирит народные деньги, играет в хоккей вместо заботы об экономике, прекратил приток инвестиций, организовал разрыв с Западом, ставит республику вне рамок цивилизованного общества и порядочных людей. И так далее. Иначе говоря, грехов столь много, что их можно породить только вместе с огромной командой чиновников (и пятой колонны). Поэтому множество людей не верит, что переход президента штандарта от Лукашенко к иной личности рассеет мрак авторитарного режима и порожденного им кризиса, и мы увидим солнечное «утро родины». Выйдем па улицу и услышим вокруг себя звучание белорусской речи, составы с тракторами «Беларусь» с надписью «Экспорт», съезжих пенсионеров, самолеты «Боинг», с которых спускаются долгожданные инвестиции на наши фабрики и заводы, кур, несущих куриные, а не воробиные (хотя бы по размерам) яйца. И будем «людьми зваться». Главное — избавиться главного зла, которое стараниями московской Лубянки материализовалось в образе А. Лукашенко.

В этом шуме обвинений только, крайне напрягая слух, можно расслышать тихий го-

лос сомнения: а не виноваты ли мы сами? Ведь если кто-то что-то купил, то с другой стороны кто-то что-то продал. Можно сказать, что президент взял всю власть, но можно признаться, что отдали власть. Можно сказать, как пишут некоторые любомудры, что Шарецкий и Тихиня были обречены подписать договор с Лукашенко в присутствии московского высокопоставленного десанта (Черномырдин, Селезнев, Строев). Но следует спросить: кем были обречены? Может, Черномырдин держал Шарецкого и Тихиня в душегубке и пускал туда российский газ? Или полковники Шейман и Заметалин загоняли стальные скрепки под ногти Председателю Конституционного суда Республики Беларусь. Оба вернулись с той ночной посиделки без синяков и кровоподтеков. Только что с пятном на совести. За предательство всех сторонников Верховного Совета. Как продали, почему, за какие коврижки — тайна. Господин Шарецкий по сей день не объяснялся. Подпись поставили — то есть капитулировали, сдали своих людей, вырвались Лукашенко. Уж как-то и неловко слушать после этого из уст Шарецкого про «режим диктатуры, который угрожает фашизмом». Если и угрожает, то чьей подписью благословлен? И сам спикер Верховного Совета как подписанант капитуляции превратился в политическую единицу такой величины, что нужен микроскоп для ее обнаружения.

Трудно согласиться и с тем, что Лукашенко «задавил» свободные профсоюзы. Если рабочие вместо того, чтобы колоннами идти на протест, несутся сажать картошку или плачутся жене на плохого директора, то никакой профсоюз не отстоит их интересы. Если рабочие не защищают своих товарищ, выброшенных указом с работы, то нет в мире профсоюза, способного научить их сочувствию и пониманию своих классовых интересов — интересов эксплуатируемых властью производителей. Власть ничего не производит, она функционирует или на почве закона, или на поприще его попранья. Если в Италии выходят на забастовку миллионы людей, а у нас — десятки единиц, то кто сможет защитить столь безразличных к себе и своим семьям индивидов? Стоит посмотреть в зеркало и ответить себе честно: не президент умен, мы — глупы. Он — злой, но мы — запуганы. Он тянет в Союз, но мы в огромной массе безразличны к своей Родине Беларуси, на которой дорожим только своим собственным успехом. И более ничем.

Но если такое множество людей способно проходить политические университеты, читая знаки нищеты в пустых холодильниках и кастрюлях, то мало смысла говорить о чем-либо ином, кроме покупательной способности и стоимости их труда. Но именно об этом немного и говорится. Высокопоставленные фигуры оппозиции старательно обходят эту тему, как невыигрышную. Люди не знают экономической программы именитых противников режима, точнее, созидающей части такой программы. Критики в адрес «первого батьки», его министров, вертикальщиков, как говорится, пруд пруди, но внятного, доступного объяснения, откуда возмутятся у народа деньги и благополучие, в какие сроки, с чьей зарубежной или заокеанской помощью — большой оппозиционный секрет. Так что неудивительно, что деятелей демократической оппозиции наш белорусский демос за деятелей признает, за своих лидеров — нет. Правда, за последний месяц А. Лукашенко заметно зашатался на своем пьедестале удачливого продавца Матери-родины. Не надо впадать в ошибку — стук падения в ближайшее время никто не услышит. Но по сравнению с ним, все деятели оппозиции, которые собираются, хотят или мечтают выставиться кандидатами в президенты на весенних выборах, пока выглядят, как бледные подвалные тени. Которых народ и рассмотреть не может (и уже не хочет рассматривать), потому что бродят в тумане, говорят туманные слова и намекают о своей святой миссии в деле спасения Беларуси, если все партии и весь народ сомкнутся возле них и поддержат их личное миссионерство. А персонально таких спасителей человек пять. И никто друг другу путь наверх не сступает.

КАНФЕСІІ

Адно з незабыўных уражанняў пачатку 90-х гадоў звязанае для мяне з амерыканскім неграм. Гэта быў узорны галівудскі негр — рослы, белазубы, добрачылівы, энергічны. Ён стаяў на выхадзе са станцыі метро «Няміга» і адфорваў кожнага блакітным букалетам. Атрымаўшы буклет, я ўбачыў, што гэта выданне місіянерскай хрысціянскай місіі, якое абвяшчала мне (зразумела, на рускай мове) пра неабходнасць веры ў Збавіцеля, неяспеку трапіць у пекла і да т. п. Стаячы на tym месцы, дзе некалі былі мінскі дзядзінец і першай мінскай царквой, дзе хрышчэнне праходзіла сама меней восем стагоддзяў таму, калі прыдзе гэта шырага місіянерска скапалі калія вогнішчай у нетрах Афрыкі, я дастойна ацаніў камічнасць сітуацыі. Нашы замежныя добрачыліўцы ставіліся да нас як да язычнікаў, што не ведаюць сама імя Хрыста, і прыляглі з другога краю свету ратаваць беларускія душы. Самая пікантнае ў дэсанце пратэстантаў была іхня няўлага на існуючыя на Беларусі цэрквы — каталіцкую і праваслаўную, якія, відаць, здаваліся новым місіянерам на смерць забітымі бытых камуністычнымі рэжымамі.

Але на ніве хрысціянізацыі беларусаў яны адразу адчулі моцную канкурэнцыю, а неўзабаве і моцны супраціў Беларускага экзархата, падтрыманага сваёй маскоўскай патрыярхіяй, а таксама клопатам рэспубліканскага ўрада. На Вялікдзень 1994 года тагачасны прэм'ер і кандыдат на прэзідэнта Вячаслав Кебіч стаяў каля мітрапаліта Філарэта і шматкроць паўтараў «Господи, помилуй мя!» Калі электарат пасадзіў у прэзідэнцкое крэсле «праваслаўнага атэіста» Аляксандра Лукашэнку і Беларускі экзархат здолеў загладзіць непаразуменні сваёй памылковай падтрымкай ўсенародна нелюбімага В. Кебіча, праваслаўная царква на Бе-

Атэістаў меншае, праваслаўных большае

ларусі атрымала тое, на што раней толькі спадзявалася — дзяржаўную падтрымку рэлігійнай ідэалогіі.

Першы прэзідэнт Беларусі, арыентаваны на Москву і адраджэнне імперыі, прыняў вывераную гісторыю формулу «самадзяржаўе і праваслаўе». Паколькі царква на Беларусі знаходзіцца ў юрысдыкцыі маскоўскай патрыярхіі, дык былі пачуты скары патрыярх Аляксій на экспансію каталіцкай царквы «на заходніх межах», а

дзяржаўныя СМІ, і ўсе ідэалагічныя чыноўныя службы.

Праваслаўная цэрквы і капліцы пачалі расці ў нас, як той казаў, як грыбы, у адрозненіе ад каталіцкіх і кальвіністкіх, да якіх наша дзяржава ставіцца без прыхільнасці (магчыма, таму, што маюць свае цэнтры за мяжой, у краінах, якія ўваходзяць у ЕС і НАТО). Абвешчаны «саюз славянскіх дзяржав», у якім у рэлігійных адносінах валадарыць маскоўская патрыярхія, надаў па-

дзяржаўныя СМІ, і ўсе ідэалагічныя чыноўныя службы. даследаванній БГУ увесень мінулага года (апрошана 1.024 рэспандэнты ў 55 геаграфічных пунктах Беларусі). Уласна кажучы, падборка рэспандэнтаў выглядае малапрадстаўнічай, бо на пытанне «Ці адносіце вы сябе да якой-небудзь рэлігійнай канфесіі» выявілася поўная адсутнасць спавядальных іудзейства і іслам, чаго, відавочна, не можа быць, бо не ўсе ўзросты і не ўсе беларускія татары пакінулі Беларусь, пра што сведчаць зусім не пустыя мячэці і сінагогі. Тому названыя 66% праваслаўных вернікаў Беларусі прыходзіцца браць на веру (ци пад сумніў), хоць гэта знача менш, чым абвешчаныя некаторымі выданнямі 80% праваслаўных беларусаў (магчыма, не выкананы план). Каталікамі называецца 10% рэспандэнтаў, што адпавядае афіцыйным лічбам «полякаў» на Беларусі і падкрэслівае міжвольна ці наўмысна «польскасць» беларускага каталіцтва.

Найбольш цікава, што 13% апытаных прызналіся ў сваіх атэістычных перакананнях (паказальная, што «чортай тузін»). Шкада, што публікацыя не дзе ўзвестак пра ўзрост атэістаў — ці гэта старыя кадры, выхаваныя пры савецкай уладзе, ці моладэз, якая асэнсоўвае, каму лепш давяраць — царкве ці свайму ўласнаму розуму. Нарэшце, 31,9% прызналі сябе агностыкамі — гэта значыць людзьмі, якія не бяруцца судзіць аб tym, чаго ніхто не ведае. Паколькі я таксама лічу сябе агностыкам, дык задаволены такай значайнай колькасцю аднадумцаў.

З гэтае прычыны цікава азнаёміца з вынікамі даследавання «Рэлігія і грамад-

ства», якое праводзіў Цэнтр сацыялагічных і палітычных даследаванній БГУ увесень мінулага года (апрошана 1.024 рэспандэнты ў 55 геаграфічных пунктах Беларусі). Уласна кажучы, падборка рэспандэнтаў выглядае малапрадстаўнічай, бо на пытанне «Ці адносіце вы сябе да якой-небудзь рэлігійнай канфесіі» выявілася поўная адсутнасць спавядальных іудзейства і іслам, чаго, відавочна, не можа быць, бо не ўсе ўзросты і не ўсе беларускія татары пакінулі Беларусь, пра што сведчаць зусім не пустыя мячэці і сінагогі. Тому названыя 66% праваслаўных вернікаў Беларусі прыходзіцца браць на веру (ци пад сумніў), хоць гэта знача менш, чым абвешчаныя некаторымі выданнямі 80% праваслаўных беларусаў (магчыма, не выкананы план). Каталікамі называецца 10% рэспандэнтаў, што адпавядае афіцыйным лічбам «полякаў» на Беларусі і падкрэслівае міжвольна ці наўмысна «польскасць» беларускага каталіцтва.

Пэўныя перамогу канфармізму дэманструючы адказы на пытанне, чаму адпраўляюцца рэлігійныя абрады. Як і павінна быць, 40% выконваюць абрады «па традыцыі, так прынята». Царкоўная ўрачыстасць прываблівае 16% рэспандэнтаў, «душэўная патрэба» — 44%, «па перакананнях» — 28%. Праўда, чым розніца «перакананні» ад «душэўной патрэбы», зразумець няпроста. Даволі горка знаць, што 9% ходзяць у царкву і выконваюць абрады «з-за адзіноты».

ратэстанцкім місіянерам была пакінута такая плошча для агітациі і пропаганды, якая неабходная, каб аднесці папрокі ў неталерантнай дзяржавы. Беларускі праваслаўны экзархат атрымаў, па сутнасці, статус дзяржайной царквы на Беларусі, на які працавалі і

шырэнню праваслаўя на Беларусі моцны штуршок. Тому лёгка зразумець, чаму наша дзяржава кlapоціца пра масавае засваенне народам абраадаў праваслаўнай канфесіі маскоўскага ўзору.

З гэтае прычыны цікава азнаёміца з вынікамі даследавання «Рэлігія і грамад-

ства», якое праводзіў Цэнтр сацыялагічных і палітычных даследаванній БГУ увесень мінулага года (апрошана 1.024 рэспандэнты ў 55 геаграфічных пунктах Беларусі). Уласна кажучы, падборка рэспандэнтаў выглядае малапрадстаўнічай, бо на пытанне «Ці адносіце вы сябе да якой-небудзь рэлігійнай канфесіі» выявілася поўная адсутнасць спавядальных іудзейства і іслам, чаго, відавочна, не можа быць, бо не ўсе ўзросты і не ўсе беларускія татары пакінулі Беларусь, пра што сведчаць зусім не пустыя мячэці і сінагогі. Тому названыя 66% праваслаўных вернікаў Беларусі прыходзіцца браць на веру (ци пад сумніў), хоць гэта знача менш, чым абвешчаныя некаторымі выданнямі 80% праваслаўных беларусаў (магчыма, не выкананы план). Каталікамі называецца 10% рэспандэнтаў, што адпавядае афіцыйным лічбам «полякаў» на Беларусі і падкрэслівае міжвольна ці наўмысна «польскасць» беларускага каталіцтва.

Да шырокага распаўсюджання расійскай мовы прычыніліся не столькі перавага расійскай культуры над беларускай, як гэта сцвярджаюць сённяшнія «западна-русы», а палітыка «жалезнай заслоны» — ізоляцыі ад светской культуры, падаўлення натуральнага развіцця беларускай мовы. Даволі цікава чалавеку, які выхаваны на «Казцы пра цара Салтана», «Залатым пеўніку», «Казцы пра папа і работніка яго балду», зразумець, што геніяльны Адам Міцкевіч не горшы паэт, чым Аляксандар Пушкін. Ужо тому, што ён паэт свабоды, што ён апяваў гісторыю твайго народу і прыгажосць твайго краю. Тым болей, што большасць

звышнатуральныя сілы (магчыма, не без уплыву серыяла «Горац»). Аднак, у чатырох разы большія людзей на Беларусі (31,9%) вераць у жыццё пасля смерці. Не вераць у жыццё пасля смерці 33%, а сумніваючыя, што такіе магчымы, 36% (і правільна, бо без практикі тэорыю не праверыш). У варажбу ды іншыя прымкі вераць 51, 9% нашых сучыннікаў. Сур'ёзна пытанне аб рэлігійных пачуццях у анкетах сфармулявана, на мой погляд, спрошчана: «Ці патрэбна рэлігія?» Станоўча адказілі пра патрэбу рэлігіі 72% рэспандэнтаў. Дарэчы, паказальная, што ўсіх, хто лічыць рэлігію патрабнай, 56% узёненія, што яна спрыяе маральному паліпшэнню чалавека. Адпаведна заклапочанасці пра маральнасць 66% апытаных беларусаў лічаць, што дзециам неабходна даваць рэлігінае выхаванне. З гэтай колькасці 21% жадалі бацькы рэлігію авабязковым предметам у пачатковай і сярэдняй школе, аднак большія — прыхильнікі рэлігінага выхавання ў наядельных школах (40%). Пратэстанты, якія віруюць у Бога, вераць у

баптызму 24%, нічога не ведаюць пра баптызму 28%. Нічога не ведаюць пра юніцтва 51%, пра іудаізму — 40%, пра дзэнбудызму — 49%, пра адвенцізму — 63%, пра іслам — 35%. Аб праваслаўі нічога не ведаюць 2% (відаць, рэспандэнты былі жартайнікамі). Настроі рэспандэнтаў здольныя супакоіць тых прыхильнікаў праваслаўя, якія баяцца пратэстанцтва адукацыі. Пэўныя перамогу канфармізму дэманструючы адказы на пытанне, чаму адпраўляюцца рэлігійныя абрады. Як і павінна быць, 40% выконваюць абрады «па традыцыі, так прынята». Царкоўная ўрачыстасць прываблівае 16% рэспандэнтаў, «душэўная патрэба» — 44%, «па перакананнях» — 28%. Праўда, чым розніца «перакананні» ад «душэўной патрэбы», зразумець няпроста. Даволі горка знаць, што 9% ходзяць у царкву і выконваюць абрады «з-за адзіноты».

Міхал МАТУШ

Па матэрыялах сацыялагічнай службы БелАПАНа, «Зеркало», студзень 1999

Юры ХАДЫКА

(Працяг. Пачатак у №№ 20, 21)

шляхта адчuwала сябе патрыётамі краіны — Літвы, а не беларусамі. Царская палітыка русіфікацыі Беларусі, якая ажыццяўлялася брутальнімі сілавымі метадамі, толькі паспрыяла апаличванню беларускай эліты. Выхаваная на ідэалах рэспубліканскага ладу, яна простила не магла ўспрыніць народніх патрыятызму, замяняючы яго польскім, які толькі ўзмакніў крывавых распраў з удзельнікамі взыўвальных пайстаний.

Забарона Уніі ў 1839 г. павялічыла колькасць беларускіх «полякаў», бо частка ўніятаў, ратуючыяся ад маскоўскага гвалту, аддае перавагу католіцызму перад расійскім праваслаўем. Даўбіаючы беларускую нацыю, царскі ўрад закрывае Віленскі ўніверсітэт і ліквідуе нацыянальную сістэму адукацыі. Да канца 19 ст. беларуская нацыя ўжо не існуе. Існуе толькі беларускі народ. Таму

аматарадаў расійскай культуры простила не чытала А. Міцкевіча з-за практичнай адсутнасці яго беларускіх пекраў.

Тому беларуская нацыянальная ідэя — гэта не толькі форма і змест, але і практэс. Практэс заваёў і ўмацавання незалежнай дзяржаўнасці, засваенне элітай нацыянальна-культурнай спадчыны, прапаганда яе каштоўнасці, як нормаў і стэрэатыпаў сацыяльных паводзін, якія адны толькі ў стане разняволіць творчыя патэнцыялі народу, дазволіць яму дасягнуць годнага жыцця як у матэрыяльных, так і ў духоўных адносінах. Толькі душэўная гармонія, самапавага, упэўненасць у сваіх сілах, адчuvанне адзінства здольныя надаць грамадству сілы, неабходныя для перадолення крызісу ў ўсіх сферах жыцця, натхніць на цяжкую працу па пабудове заможнай дынамічнай краіны, для якой не будуць зачыненія дзвёры ў Еўрапейскую су-

польнасць. І, наогул, у будучыні.

Палітыка ж і пропаганда існуючага рэжыму скіраваныя простила не супрацьлеглым накірунку. Краплатіва і настойліва рэжым настройвае адну частку народа супраць другой. Праваслаўных супраць каталікоў. Іх абодвух супраць моладзі. Прыхильнікаў рэформаў супраць прыхильнікаў «аднаўлення разарваных сувязяў». Адначасна імкнучыся інтэргравацца ў краіну, дзе кожны трэці ніколі не быў і не хоча быў «рускім». Гэта не толькі неканструктыўна і памылкова. Гэта — злачынна і цынічна палітыка, якая пагражае самому існаванню беларусаў. Тому беларуская нацыянальная ідэя яшчэ і зборы ў барапец з дыктатарскім антынародным рэжымам. Шлях да аднаўлення законнасці і права-парадку. Як любая ідэя, яна належыць кожнаму, хто яе разумее.

Нацыянальная ідэя як практэс

Гартаючы толькі што выдадзены сёмы том Беларускай энцыклапедыі, аматар гісторыі не праміне затрымацца на артыкуле пра першага рускага цара Івана IV, вядомага таксама як Грозны, або Жахлівы. Сын вялікага князя маскоўскага Васіля III і княгіні Алены Васілеўны Глінскай

пакінуў у нашай гісторыі глыбокі крыававы след. Якраз таму ў савецкія часы беларускім школьнікам і студэнтам — нібыта дзеля ўмацавання непарушнай дружбы беларускага і рускага народаў — і не рэкамендавалася ведаць пра гэту гісторычную асобу ўсёй прауды.

«Муж чюдного рассуждения»

Яшчэ і сёння калі сценаў святой Сафіі ў майм родным горадзе ад экспурсавода можна часам пачуць ледзьве не замілаваныя слова пра тое, як цар Іван Грозны «освобождал Плоцьк от литовских феодалов». Нескладана набыць у кнігарнях і перавыдадзены ў наш час у Беларусі бестселер сталінскіх часоў — раман расійскага аўтара В. Костылева «Іван Грозны», у якім цар-бацюхна кладзеца спаса і ўстае з адным-адзінным нязбытным клюпатам — «как истреблять врагов России».

Аўтар энцыклапедычнай нататкі, які пажадаў застасца невядомым, наўрад ці ставіў перад сабой мэту запоўніць лакуны нашай гісторычнай памяці. Захопніцую зневінюю палітыку тагачаснай Маскоўскай, у якой выкарыстоўвалася тактыка выпаленай зямлі, энцыклапедыя далікатна называе «курсам на пашырэнне межаў дзяржавы». Паведамляеца, што цар фізічна знішчай сваіх праціўнікаў, але затое «быў адукаваным для свайго часу чалавекам», у пацверджанне чаго згадваюцца, у прыватнасці, ягоныя лісты да ангельскай каралевы Лізаветы I і шведскага караля Юхана III.

Праблеме дачынення Івана IV з радзімаю нашых продкаў у энцыклапедыі прысвечаны трох з паловаю радкі, у якіх сказана, быццам скроў зубы: «Вёў Лівонскую войну, у 1562 годзе на чале 80-тысячнага войска ўступіў у межы ВКЛ, што прывяло да вялікіх разбурэнняў і чалавечых ахвяраў на тэрыторыі Беларусі». Усё. Кропка. Дапытлівы юнак не задаволіцца трима радкамі. Тому гісторык павінен дапамагаць невядомаму калегу-«энцыклапедысту».

1558 год. Маскоўская войска ўварвалася ў Інфлянцкай (Лівонской) вайне. Гравюра 1561 года з выдадзенага ў Нюрнбергу «Лягутага ліста».

Курбскі спаліў і дваццаць чатырох праваслаўных храмы.

Захопніцкая планы, як заўсёды, прыкryваліся абяцаннямі вызвалення адзінаверцаў. Якім жа быў наш «вызваліцель ад літоўскіх феадалаў» у сапраўднасці? Каб не здавацца занадта старонім, дам слова славутым расійскім гісторыкам М. Кастанамаў называў Івана IV «чудовищем, которое лжет в каждом слове». В. Ключэўскі — «вернем от рождения», а С. Салаўеў пісаў, што гісторык николі не прамовіць таому чалавеку слова апраўдання.

У дзяцінстве цар любіў бавіцца, скідаючы з высокіх дахau катоў і здзекуючыся з дробнай жывёлай. Гадоў з пятнаццаці пачаў «упускаць» з вышыні таварышаў сваіх дзіцячых гульняў із аса-

ным захапляўся Сталін.

Напрыканцы студзеня 1563 г. царскія палкі спыніліся на дзвініскіх берагах. Наперадзе ляжаў найбагацейшы горад Вялікага Княства і яго галоўная цвярдзінья — з 9-вежавым замкам, з 12 манастырамі і 18 храмамі.

14 лютага Грозны загадаў біць па горадзе з вогненных гармат, і за пяць гадзін да світання полацкая фартэца загарэлася. Пасля сёмага варожага прыступу ваявода Давойна і епіскап Арсений вышлі з замка і папрасілі літасці. Полацкая шляхта і пяцьсот «каронных рыцараў» адмовіліся здавацца і адбіваліся яшчэ некалькі дзён, аднак лёс горада быў вырашаны.

Цар дакляраваў, што захавае кожнаму палачаніну волю і маёмыць. Ваявода

радах і памесцях. 665 палачанаў па царовым наказе заразалі ў вязніцах. А вось яшчэ адзін трагичны чалавечы шлях, пачаты ў горадзе над Дзвіною. У аддзеле рукапісаў Публічнай бібліятэцы імя Салтыкова-Шчадрына ў Пецярбургу захоўваецца «Псалтырь» другой паловы XVI стагоддзя, дзе можна прочытаць: «Написана сия книга рукою многогрешного и недостойного раба божего Ивана пономника полоцкого в заключении и во двоих путах связанного на Волоку Ламском».

У горадзе жыло нямана ўдзей. Ім, ад старых да немаўлят, выпала страшная доля — загінучы пад лёдам Дзвіны і Валовай азярыны. Пскоўскі летапіс апавядае:

«Каторыя были в городе люди живые, и князь великий велел их с семьями в воду в речную вметати и утопили их». Такі самы лёс напаткаў каталікоў. Полацкая трагедыя прымусіла здрыгануцца ўсю Еўропу, у розных краінах якой з'явіліся «лягуты лісткі» з паведамленнямі пра зверсты маскоўскага тырана і ягоных галаварэзаў.

Каб вынішчыць памяць палачанаў пра свою дзяржаву і колішнія вольнасці, царскія служкі палілі ці вывізлі на ўсход старожытныя граматы. (Можа, якраз тады мы і страцілі неацэнны Полацкі летапіс?)

На сумленні аўтара энцыклапедычнай нататкі застаўша і яго доказы высокай адукаванасці Івана IV. У згаданых пасланнях да єўрапейскіх манархай маскоўскі цар абвяшчай сябе найвышэйшим з усіх каранаваных валадароў. Звяртаючыся да ангельскай каралевы, ён называў яе «пошлюю девицей», а ў свайго суседа караля шведа Юхана, бацьку якога быў прыстым дварянінам, «тонкі дыпламат» пагардліва дапытваўся ў лісце: «А ты скажи, отец твой Густав, чей сын, и с какими государями был в братстве, и какого ты рода государьского?»

Полацк быў вернуты вялікім князем і каралём Стэфанам Баторыем толькі праз шасццаць гадоў. За гэты час горад і ваколіцы настолькі абязлюдзелі, што на адбудову ўмацаванняў бралі сялянай з-пад Магілёва. З часоў царскага вызвалення Полацка ад саміх палачанаў у гісторыі горада, які перад вайной, як сведчаць хронікі, «колькасю і дабрыбытам сваіх жыхароў пераўзыходзі самую Вільнню», яшчэ здараліся ўзлёты, але вярнуць сабе былога багацца і велічы ён ужо ніколі не змог.

Мала каму з палоннікай лёсіла вярнуцца дадому. Тых, хто не застаўся ў сумётах, развезлі па розных га-

Зверсты маскоўскія ў Інфлянцкай (Лівонской) вайне.

Гравюра 1561 года з выдадзенага ў Нюрнбергу «Лягутага ліста».

лодою глядзеў, як тыя канануць. Калі цару прывезлі з Персіі слана, ён замакандаваў таму стаць перад памазаннікам Божым на калені. Няшчасная жывёліна, не ведаючы рускай мовы, не паслухалася і была за гэта пасечаная на кавалкі. Цар катаў колішніх сяброў, уласнаручна зарэзай у застоліцы князя Абаленскага-Аўчыніна, абарваў жыццё сваёго сына... У часы так званай апрычніны царовы слугі цэлы месяц забівалі ў Ноўгарадзе штодня па 500 чалавек. А маскоўскі летапісец выводзіў на пергамене пра свайго ўладара: «Муж чюдного рассуждения, в науке книжного поучения доволен».

Крывавая тыранія напоўніла краіну даносчыкамі і катамі. Рэкі крыві, войны і захопы чужых земляў успрымаліся падданымі як доказы бogaабранасці Івана IV.

Рускі нацыянальныя харкітар атрымалі ў тыя часы наймацнейшую прышчэпку мархізму і вялікадзяржавацца. Менавіта гэты цар пакінуў Расіі ў спадчыну ўжо цалкам сфермаванае самаўладдзе, што трymалася на тэорыі супраць народа. (Нядзіва, што Іванам Гроз-

Давойна, быццам забыўшыся, чаго вартае ў Маскоўскай дзяржаваўнае слова, выступіў з замка з усім войскам і артылерый і стаў на вызначаныя месцы.

Пасмяяўшыся з веры ў ягоныя абяцанкі, цар Іван акружыў палонных моцнай аховай і загадаў пяць дзён не даваць им есці. Мірных гардзанаў выгналі ў поле і таксама ўзялі пад варта. Абяцаную волю атрымалі польскія рыцары. Яны мусілі паведаміць вялікаму князю Жыгімонту Аўгусту, што маскоўскі валадар вайны не прагнє, а хоча адно вярнуць «свае» Валонію, Галічыну і Беларусь да самае Вільні. Узделынік вайны італьянец Аляксандр Гваніні, які быў віцебскім камендантам, у сваёй «Хроніцы Еўрапейскай Сарматы» паведамляе, што маскоўскі валадар вайны не прагнє, а хоча адно вярнуць «свае» Валонію, Галічыну і Беларусь да самае Вільні. Узделынік вайны італьянец Аляксандр Гваніні, які быў віцебскім камендантам, у сваёй «Хроніцы Еўрапейскай Сарматы» паведамляе, што маскоўскі цар вывёў з Полацка пяцьдзесят тысяч палонных. Польскі гісторык Мацей Стрыйкоўскі дадае, што гнали іх не пад хрысціянску, а «як іудзяў да Вавилона». Людзей амаль не кармілі, і яны сотнямі паміралі на зімовых дарогах.

Мала каму з палоннікай

лесіла вярнуцца дадому. Тых, хто не застаўся ў сумётах, развезлі па розных га-

лістах, развезлі па розных га-

Уладзімір АРЛОЎ

Даты і лёсы

26 лютага

1569. Мястэчкі Дзісна і Радашковічы атрымалі Магдэбургскія права.

1244. Па загаду князя Гераніма Радзівіла ў Крычаве былі пакараны смерцю найболыш актыўныя ўдзельнікі сялянскага паўстання (сямёра з іх былі пасаджаны на калы).

1848. 29-гадовы Карл Маркс апублікаваў у Лондане «Маніфест Камуністычнай партыі».

1861. Памёр выбітны ўкраінскі паэт і мастак Тарас Шаўчэнка.

1932. Выйшаў першы нумар газеты «Літаратура і мастацтва» (напачатку — орган Федэрацыі суполак савецкіх пісьменнікаў БССР).

1939. Былі расстраляныя былы кіраунік камсамола Станіслаў Касіор і крывавы намеснік Сталіна на Украіне Павел Постышаў.

1967. У выніку катастрофічнага ліўня і апоўзня Рью-дэ-Жанейра застаўся без электрычнасці. Шмат бізнесаў загінулі ад сардэчнай прыступу на бясконных лесвіцах хмарачасоў, бо адключыліся ліфты і кандыцыянеры. Агульная лічба ахвяраў дасягнула 259 чалавек.

1979. Брытанскі суд вызваліў з-пад варты з прычыны кепскага здароўя мастака Тома Кітынга, які праславіўся падробкамі карцін старых майстроў. Пазней Кітынг стаў вядучым тэлеперадачаў па мастацтве і зрабіўся зоркай брытанскага экрана.

27 лютага

274. Нарадзіўся Канстанцін Вялікі — першы рымскі імператар, які прыняў хрысціянства. У тыя часы Рымская імперыя падзялялася на шэсць частак, кожная з іхамі императарам на чале. Канстанціну ўдалося ўз'яднаць і ўзяць на чале Канстанцінапольскіх правах.

1879. Амерыканскі хімік Канстанцін Фальберг і Айра Пемсан вынайшлі сахарын.

1904. Нарадзіўся выбітны фізік, адзін з бацькоў савецкай ядзернай зброі Юлій Харытон. Больш за 45 гадоў ён узначальваў КБ ядзерных узбраенніў Азрамас-16.

1919. У Мінску пачаўся першы з'езд беларускіх пажарных.

1919. На сумесным паседжанні ЦВК БССР і ЦВК ЛССР была абвешчаная Літоўска-Беларуская ССР са сталіцай у Вільні.

1937. Па справе «праватрацкісцкага блока» быў арыштаваны ўрада СССР Аляксей Рыкаў. Пасля пайгода катавання ў НКУС Рыкаў, Бухарын ды іншыя аўтнаванчаныя далі згоду выступіць на адкрытым судовым працэсе з прызнаннем віны, аднак на судзе ў Доме Саюзаў началі гаварыць пра тое, як былі атрыманыя прызнанні. Ім далі выказацца, а потым адвезлі ў вязніцу і зноў пачалі катаваць: гэта была толькі рэпетыцыя суда. Каб канчаткова злачыць волю старых бальшавікоў, спатрэбілася некалькі такіх рэпетыцыяў. Усе яны былі рэабілітаваны ў 1988 г.

28 лютага

1824. Нарадзіўся легендарны француз

АСВЕТА

Бюджэтныя гроши царкве

Беларускі ўрад плануе патраціць калі 15 мільярдаў рублёў на рэстаўрацыю манастыра і семінары ў Жыровічах.

Па словах спецыялістай, грошай хопіць на распрацоўку праекта і папярэдня тэрміновая работы па ўмацаванні фундамента будынка, якія часта затаплююцца вадой. Інвентыцыйная праграма яшчэ не зацверджаная міністэрствам эканомікі, аднак, магчыма, урад знойдзе гроши і на праект рэстаўрацыі двух дамоў па вуліцы Гандлёвой у Мінску, аддадзеных праваслаўнай царкве пад духоўную акадэмію.

Як нам паведамілі ў дзяржкамітэце па рэстаўрацыі помнікаў, цяпер рыхтуюцца да здачы некалькі аб'ектаў — «дом масонаў» на тэрыторыі Верхняга Горада ў Мінску, Пінскі езуіцкі калегіум, а ў жніўні завершыцца аднаўленне Шклouskай ратушы, калі на гэта хопіць гроши.

Мікола ВАЙТОВІЧ

27 лютага ў Брэсце, у клубе «Прагрэс» пройдзе чарговая акцыя «Вольныя танцы». Удзел бяруць вядомыя мінскія гурты NRM і «Млын», а таксама «Сад» з Брэста. Пачатак а 19-й гадзіне, кошт квіткоў — 50 тысяч рублёў.

6 СУБОТА

БТ

07.00 Доброўно утро, Беларусь! 08.00 Контиент. 08.15 Століца. 08.40 Потребітэльская корзіна. 09.00 Новости. 09.10 «Простыни, першая любось». Х/ф. 10.15 «Сергіны с вами...». Актер театра «Христофор» Анатолій Длускій. 10.40 Здоровье. 11.05 Вершина мира. 11.30 «Око». 11.55 «Все нормально, мама!». 12.30 Сущность. 13.00 «Легенды Вильгельме Телле». 13.55 Родовод. 14.25 Олимп. 15.00 Новости. 15.10 Уроки Н. Новожиловой. 15.35 Познайся. 16.00 «Телефон». 16.20 Бонтон. 16.50 «Это моя работа». 17.25 «Оналагахи не только...». 17.55 «Странная женщина». 1-яс. 19.10 Приглашение. 19.40 Из достоверных источников. 20.05 Бездельник. 20.40 Кольбельная. 21.00 Панорама. 21.40 Спортоўло. 21.50 «Жестянія Кубок». Х/ф. 0.00 Беларуський хіт-парад. 0.15 Відімо-невідимо.

OPT

07.00 «Ище одна ночь Шахерезады». 08.15 Мультфильмы. 08.30 Слово пастыря. 08.45 Домашняя бібліотека. 09.00, 14.00, 17.10, 22.30 Новости. 09.15 «100%». 09.45 «Утренняя почта». 10.20 Смак. 10.40 Возращение Трэтьякові. 11.05 «Нелегальный визит в Россию». 11.35 «Василиса Прекрасная». 12.00 Худ. фильмы «Если можешь, прости...». 13.20 В мире животных. 14.15 Кон-

ПРЭМ'ЕРА

Пакуты вечныя, як піраміда Хеопса

24 і 25 лютага ў Тэатры імя Янкі Купалы прайшлі прэм'ерныя паказы новай пастаноўкі.

Юрыя Ломаўца «Піраміда Хеопса» паставіў на купалаўскай сцэне мастацкі кіраўнік тэатра, народны артыст Беларусі Валерый Раеўскі.

Творы сучаснай драматургіі, незалежна ад тэматыкі, засыдлы маюць адну галоўную задачу: паказаць людзям саміх сябе, стаць люстэркам нашага жыцця. Мяркуючы па «Пірамідзе Хеопса», невырашальная праўлемы ды трагічнае асынсанаванне гэтай іх невырашальнасці пойнця жыцце звычайных людзей (персанажы п'есы якраз носяць самае звычайнае прозвішча — Сяменавы).

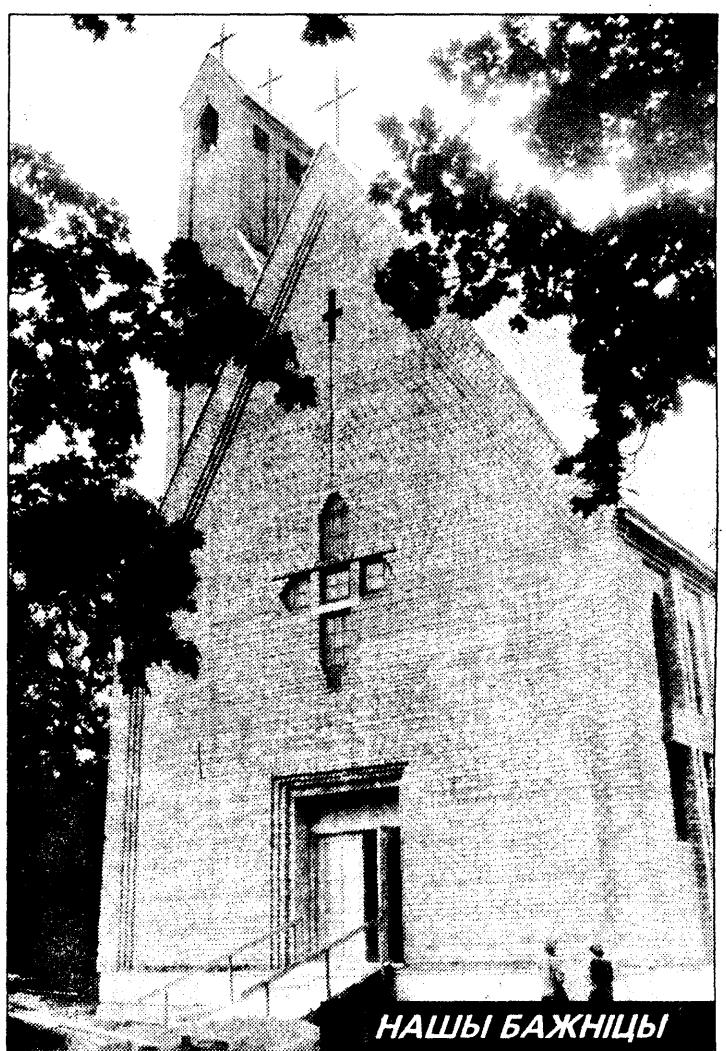
У сям'і Сяменавых загінуў на вайне малодшы сын Юрка. І аказаўлася, што маці (народная артыстка Беларусі Лілія Давідовіч) любіла толькі яго. Эгаістичная ў сваім горы, яна балюча крываўдзіць Аляксея, старэйшага сына (Мікалай Кірычэнка). «Чаму загінуў Юрка? Чаму не Аляксей?...» — кажа яна ў распачасы. І каханка Аляксея Таня (Святлана Зелянкоўская) таксама не можа забыць ягонага малодшага брата. Персанажы пакутліва шукаюць выйсце з трагічнай сітуацыі,

але пераадолець сябе не могуць. Трэба аддаць належнае аўтару, рэжысёру і выканальнікам, якія намалявалі даволі тонкія психалагічныя характарыстыкі персанажаў, апісалі сапраўды складаную карынту іх адносін. Кожная ролі ў гэтым спектаклі — галоўная, кожны акцёр іграе сваю трагічную праўлему (за выключэннем, мабыць, толькі народнага артыста Беларусі Генадзя Гарбука, які ў ролі Сяменава стварае характар чалавека, які ў рэшце разтак пакорліва эгаджаецца з усім, што кажа жонка — абы ціха было).

Не адыходзячы ад жыццёвай праўды, артысты выказываюць складаны ўнутраны перажыванні той жа мовай, якой глядач карыстаецца на ўласнай кухні — мовай сваркі і скандалу. Сяменава крывычыць Тані: «Выключыце гэту пошлую музыку!», Таня пакутуе: «Я згубіла сябе!», Аляксей заходзіцца: «Вы затравілі мяне!» Не менш

пяці разоў на працягу спектакля з дынамікай па зале разносіцца грукат ляпаючых дзвярэй — так бы мовіць, апошні аргумент у спрэчцы. Але, нягледзячы на тое, што размова на сцэне ўвесе час ідзе на павышаных танах, што ляпаюце дзвёры і гучыць «гэта пошлая музыка», відовішча атрымалася зарада манатонным. Пастаноўшчыкі не даюць гледачу ніводнай хвіліны разрадкі, ні намёку на гумар, ніводнай камічнай ці лірычнай сітуацыі. А публіцы гэтага вельмі хочацца — нездарма зала так ажыўляеца пры кожнай рэпліцы любімага Генадзя Гарбука, нездарма хто-нікто з гледачаў смяеца падчас трагічнай (як і ўсё астатнія) сцэны прызнання Сяменавай у здрадзе мужу.

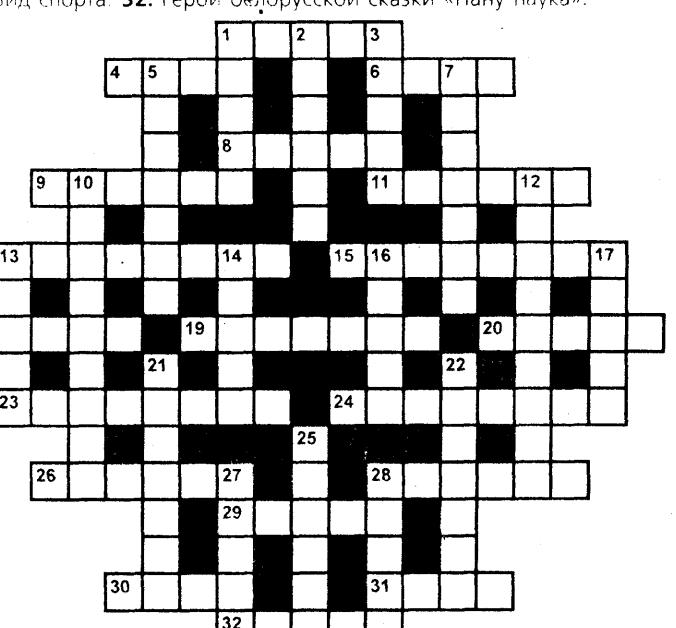
Мне здалося, што «Піраміда Хеопса», як абсалютна сур'ёзны спектакль, не будзе цікавы тым, хто ходзіць у тэатр забадаўляцца. І тым не менш гэтая пастаноўка знойдзе сваіх гледачоў — тых, хто не паляянецца зрабіць пэўную работу душы, угледзеца ў характеристы герояў, паспачуваць сваім няшчасным сучаснікам. Ганна ШЫМЕЛЕВІЧ

НАШЫ БАЗНІЦЫ

КРЫЖАВАНКА

По горизонтали: 1. Декоративная ваза для комнатных растений. 4. Промежуток в цикле работ, в учебном расписании. 6. Корнеплод. 8. Предмет поклонения, живописное изображение святого. 9. Дощатый или плетеный ящик больших размеров для зерна, фруктов, перевозки картофеля. 11. Старинный народный обычай колективной помощи в хозяйственных работах у белорусов. 13. Обезболивающее лекарственное средство. 15. В Древней Руси — певец-музыкант, бродячий комедиант, острослов и акробат. 18. Вьющееся растение с длинным тонким стеблем, семена которого употребляются в пивоварении. 19. Народный артист Беларуси, художественный руководитель ансамбля «Песняры». 20. Лист со специально напечатанными графами. 23. Дождливая, пасмурная погода. 24. Гончарное искусство, появившееся на территории Беларуси в эпоху неолита. 26. Стол сена под открытым небом. 28. Стеклянный цилиндрический сосуд без ручки, служащий для питья. 29. Гостиница в белорусской столице. 30. Жилое, срубленное из дерева строение. 31. Вид спорта. 32. Герой белорусской сказки «Пану наука».

По вертикали: 1. Точное воспроизведение картины. 2. Географическая координата. 3. В средневековом восточно-христианском искусстве — горжественное царское одягініе главного персонажа религиозной сцены. 5. Традиционное белорусское блюдо из терто-го картофеля. 7. Духовная песня, гимн на текст, заимствованный из библейских псалмов. 10. Белорусский летчик-космонавт. 12. Древняя славянская азбука, созданная в IX веке на основе греческо-византийского уставного письма. 13. Река в Беларуси. 14. Левый приток реки Сож. 16. Печатная форма, служащая для воспроизведения иллюстраций. 17. Лицемер, прикрывающийся показной добродетельностью. 21. Возвышение для исполнителей, выступающих перед публикой. 22. Белорусский народный сольный мужской танец. 25. Двухместный велосипед. 27. Строение для хранения зерна, муки. 28. Подковообразный инструмент для измерения деталей машин.

Адказы на крыжаванку, надрукованую ў № 19 за 19 лютага.
На вертыкали:

1. Грыг. 5. «Батэ». 7. Адлер. 8. Валан. 9. Увага. 12. Ганак. 16. Рэле. 19. Грак. 20. Катамаран. 21. Скіт. 24. Асот. 26. Алюр. 27. Байкал. 28. Кран. 30. Тога. 31. Гомель. 32. Этна. 33. Саха. 36. «Рэно». 39. «Хрыстарф». 40. Драм. 41. Кіп. 43. «Шкода». 47. Афіна. 48. Прага. 49. Скіба. 50. Або. 51. Лыка.

На вертыкали:

2. Ралі. 3. Ганг. 4. Улан. 5. Брук. 6. Трал. 8. Вілкі. 10. Абрус. 11. Брас. 13. Абак. 15. Скат. 17. Націюморт. 18. Баскетбол. 22. Карма. 23. Танга. 24. Алтар. 25. Орган. 29. Класік. 33. Сірд. 34. Хмара. 35. Санд. 37. Эліта. 38. Охра. 42. Німб. 43. Шасі. 44. Офіс. 45. Апал. 46. Танк.

7 НЯДЗЕЛЯ

БТ

07.00 Доброўно утро, Беларусь! 08.00 «Горадами». Д/ф. 08.30 Мультфильмы. 08.40 Потребітэльская корзіна. 09.00 Новости. 09.15 «Я рисую». 09.30 Мультфильмы. 10.05 Тубеткі. 10.30 «Все нормально, мама!». 11.05 Международные спортивные новости. 11.30 Аренал. 11.55 Телевизионный Дом кино. 12.20 Сделано в Беларуси. 12.35 Белорусский дом. 13.05 «Династия-2. Сем'я Колін». 1-яс. 14.00 Сельчане. 14.25 Золотые ключи. 15.00 Новости. 15.10 «Навоне взаимопониманіе». 16.00 Мультфильмы. 16.30 Телеконкурсы молодых артистов эстрады. 17.00 Телебарометр. 17.20 «Странная женщина». Х/ф. 2-яс. 18.25 «Минувших дней очарование». Х/ф. 19.15 Стадион. 19.40 Кольбельная. 20.00 Резонанс. 20.50 «Карамбль». 21.25 «Высокая мода». Х/ф. 23.40 Прэмьера песни. 23.50 Автопарк. 00.00 Баскетбол. Чемпіонат Беларусі. «Гомельскіры» — «Локомотіў» (Вітебск). 2-й тайм. 00.40 Бархатны сезон.

OPT

06.45 «Новые сказки Шахерезады». 09.00, 14.00 Новости. 09.15 «Непутевые заметки». 09.30 Пакадэма. 10.10 Утренняя звезда. 10.55 Крестьянские ведомости. 11.25 Играй, гармонь любимая! 11.55

хотя: вы мненіе мешае говорыць!». 13.30, 21.00 Новости культуры. 13.45 Про фото. 14.10 «Кто сказал „му“?». 14.20 Чемпіонат міраполкагатлетівзакрытыхпомещэніях. 15.50 «Судьба, судьбою, с судьбай». 17.00 Новости. 17.05 Телесубфер. 17.20 «С потолка». 17.45, 19.15 Опера «Сказы Гофмана». 19.00 «Лудо-сказка». 21.20 Бенефіс М.Глускага. 22.15 «Чудак». Х/ф. 07.00 «Богатая невеста». Х/ф. 08.30 «Стары тэлевізор». 09.00, 11.00 Седонія. 09.15 «Пепеліялмаз». Х/ф. 11.20 «Больше денег». 11.45 «Рускій век». 12.20 «Ледовая легенда». Х/ф. 12.55 Флігурное катанне. 15.30 «Третыя не лишні». Х/ф. 16.45 «Арина». 17.30 Итоги. Предисловие. 18.00 Вечэр «НТВ-плюс» в Кремле». 20.00 Итоги. 21.00 «Её звали Нікіта». 22.00 «Основы инстинкт». Х/ф. 00.00 Программаперадача.

На вертыкали:

09.10 «Чытая Біблію». 09.20 Консилиум. 09.45 «Василиса Прекрасная». Х/ф. 11.00 Віддзеніе гораду. 11.25 Экспедиція «ЧИК». 11.50 Поклонікам Тарпікоў. 12.00 «Великія двері мира». 12.25 М.Жванецкій. «Ленінград». Прекратіхено.

12.30 «Літаратура». 13.00 «Літаратура». 13.30 «Літаратура». 14.00 «Літаратура». 14.30 «Літаратура». 15.00 «Літаратура». 15.30 «Літаратура». 16.00 «Літаратура». 16.30 «Літаратура». 17.00 «Літаратура». 17.30 «Літаратура». 18.00 «Літаратура». 18.30 «Літаратура». 19.00 «Літаратура». 19.30 «Літаратура». 20.00 «Літаратура». 20.30 «Літаратура». 21.00 «Літаратура». 21.30 «Літаратура». 22.00 «Літаратура». 22.30 «Літаратура». 23.00 «Літаратура». 24.00 «Літаратура». 24.30 «Літаратура». 25.00 «Літаратура». 25.30 «Літаратура». 26.00 «Літаратура». 26.30 «Літаратура». 27.00 «Літаратура». 27.30 «Літаратура». 28.00 «Літаратура». 28.30 «Літаратура». 29.00 «Літаратура». 29.30 «Літаратура». 30.00 «Літаратура». 30.30 «Літаратура». 31.00 «Літаратура». 31.30 «Літаратура». 32.00 «Літаратура».

12.30 «Літаратура». 13.00 «Літаратура». 13.30 «Літарату